

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli in velja po postu za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiškarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLVII.

V Ljubljani, 9. svečana 1894.

List 6.

JAKOB,

po usmiljenji božjem in apostolskega sedeža
milosti

knezoškof ljubljanski,

*vsem vernikom svoje škofije pozdrav in blagoslov od Gospoda
in Zoeličarja našega Jezusa Kristusa!*

Vir sreče in raznoverstnega veselja, pa tudi vir pogube in raznoverstnega terpljenja more postati družina svojim članom, in to ne le za čas, ampak tudi za večnost. Saj je znan pregovor: „Mlado delo, stara navada;“ ali kakor isto izraža sv. pismo: „Pregovor je: Mladenič, vaju svoje poti, tudi v starosti z nje ne stopi.“ (Prov. 22, 6.) A, družina je tista, na katero je človek pred vsem navezan, bodisi gledé svojih telesnih bodisi gledé svojih duševnih potreb. navezan na očeta, na mater, ki kot njegova prva učiteljica in vzornika v njem nekako v duševnem pomenu nadaljujeta svoje življenje.

In kako preširljiv in vstrajen je ta poduk starišev. Združuje se pri njem veljava in ljubezen učitelja z dovtetnostjo in hvaležnostjo učenca. Tukaj ne deluje le minljiva beseda, ampak obenem tudi živi vzgled starišev, da najmogočnejše vpliva na duha in serce otrokovo. Temu poduku ni še treba boriti se z zmotami in predsodki, marveč odperta je še pot; in verno, s polnim zaupanjem, da, z nekim svetim spoštovanjem vsprejme nedolžno otroško serce vaše, karkoli sliši od svojih starišev, karkoli na njih vidi in opaža. „Mora biti resnično, mora biti dobro; ker oče, mati so rekli ali storili“ — tako misli in sodi otrok.

Se je li torej čuditi, da to, kar se je človek naučil v svojih prvih letih, kar se je naučil v svoji mladosti, naučil od očeta in matere, in

kar se je od njih navadil — da se to kaže tudi v njegovih poznejših letih zopet in zopet in z nekako silo? Kakor oče, kakor mati, tako več ali manj tudi sin, in tako hči. Vzgoja in red, strah božji in pobožnost v družini: in vzgoja in red, strah božji in pobožnost preide navadno — izvzemši. ako vplivajo tuji pogubni vplivi — tudi na otroke.

Tako je torej družina odločilnega vpliva na poznejšo osodo svojih domačih, pa ne le na osodo le-teh, ampak tudi vseh tistih, ki z njo občujejo, in s katerimi ona občuje. Ko bi imeli pridne, dobro urejene družine, v katerih vlada strah božji, pobožnost, medsebojna ljubezen in poterpežljivost, podložnost in pokorščina — kako hitro bede vse drugačno življenje med sosedi, življenje v občini, in družabno življenje sploh: vse drugačno, pravim, kakor je vidimo dandanes tolikokrat!

Ako je pa toliko ležeče na družini, v kateri se kdo rodi in preživi svoje mladostno življenje, kaj sledi iz tega? Sledi, da se mora pred vsem gledati na to, kaka je družina. In tu se sedaj vpraša: Kakšne naj so družine, da bodo svojim članom vir blagoslova? Odgovarjam in pravim: Biti morajo živa podoba najsvetejše družine, ki je kedaj živela na svetu, podoba Jezusa, Marije in svetega Jožefa.

1. Že pri ustanovljenju družine bodita tistima, ki hočeta stopiti v sveti zakonski stan, Marija in Jožef vzor. Zares, ako evangelist s posebnim povdarkom Marijo imenuje „devico“ (Luc. 1, 27.); ako jo angelj pozdravlja kot „milosti polno,“ s katero je Gospod in katera našla posebno milost pri Bogu (ibidem 1, 30); ako Marija v strahu in sveti skerbi

svoje devištvo vpraša: „Kako se bo to zgodilo (da postanem mati), ker moža ne poznam“ (ibidem v. 34): ako dalje sv. Jožefa Bog sam proslavlja kot „pravičnega,“ svetega moža (Matth. 1, 19): leži pač v vsem tem globok nauk, kako se je vesti vsem tistim, ki hočejo stopiti v zakonski stan. Poti v ta stan naj jim ne pripravlja greh, in v zakon naj jih ne silijo nasledki pregrešnega življenja. Namen poročiti se ne sme razrahljati vezi nežne sramožljivosti med njimi, ali pa celó raztergati je z grehom. Nasprotno, kolikor nevarnejši utegnejo biti taki časi za dušo, toliko bolj naj se deržé Boga, da Bog tudi nje derži ter obvaruje vsakega greha: toliko zvesteje in vestneje naj hodijo v njegovi najsvetejši pričujočnosti: toliko gorečneje naj iščejo v svetih zakramentih milost božjo, da ž njo okrepcani in spremljani vsak čas: pred sv. zakonom in v svetem zakonu, živé sveto, pravično in Bogu dopadljivo življenje. Kak lesk nežne krepostnosti je razpet nad zaročenci, ki tako živé, in kako poroštvo za dober in srečen zakon daje tako življenje! S kolikim spoštovanjem, in rekel bi, s častjo se sprejmeta drug drugemu pred altarjem, kakor iz rok Boga najsvetejšega, kateremu sta vsak čas, in tudi v zaročenem stanu, vestno služila in zvestobo ohranila! Kako si bodeta iz ljubezni do istega Boga drug drugemu deržala zvestobo v svojem novem stanu ter se drug drugemu spodbujevala k dobremu, ko sta že poprej se tako resno varovala medsebojnega pohujšanja! S koliko skerblijivostjo in vestnostjo bodeta — in to je glavni namen sv. zakona — vzgajala svoje za nebesa, in tako privedla novih čestilcev Bogu, katerega sta sama in že pred svojo zvezo tako odkritoserčno častila! Dobri zakoni, pravijo, sklepajo se v nebesih: zatorej vi vsi, ki mislite na ta stan, živite tako, kakor sta živela Marija in sv. Jožef: serca kvišku proti nebu!

Toda tukaj moram nekaj omeniti, kar mi napravlja težke skerbi in velike bridkosti. To je obžalovanje vredna stvar, da neredko celó mlada dekleta, hrepereča po zakonu, zapusté domovino, in čisto same nastopijo daljno daljno potovanje v Ameriko, poiskati si ondi moža po svoji želji. Ne govorim o telesnih nevarnostih takega potovanja: ampak duša, duša, kake nevarnosti in skušnjave mora pogosto ta prestati; in kako lahko zabrede v gerde, ostudne pregrehe. Kako lahko se primeri, da se ne najde, kar se išče: in potem ostane uboga dekle samo, zapuščeno in brez vseh pripomočkov — izpostavljeno vsakoverstuemu zapeljevanju! Kako lahko nastopi namesto pravega kerščanskega zakona tako zvani

civilni zakon, znabiti tudi zakon pred pridigarjem kake krive vere, katerih je v Ameriki toliko. In celó tedaj, ako se sklene pravi, cerkvenoveljavni zakon, koliko nevarnosti tudi še potem? Kaj naj počne n. pr. uboga žena v popolno tuji deželi in brez znanja jezika, posebno z otroci, ako ji mož umerje ali pa, kar se žal tudi primeri, v Ameriki pa še toliko ložje dogaja, ako jo mož lahkomisljeno zapusti? Kako težko je dalje ondi prepogosto — in to bi rad povedal vsem, ki koperné po Ameriki — dobro kerščanski živeti ter svoje otroke dobro katoliško vzgajati, bodisi, ker na daleč in široko ni nobenega katoliškega duhovnika, nobene katoliške šole, bodisi, ker vsaj ni duhovnika, ki bi razumel naš jezik. Ni še davno, ko sem prejel o tem od nekoga iz naše škofije prežalostna pisma iz Amerike. Bridko se v teh pismih pritožuje, kako hudo je, s težko vestjo in v stiski ne najti duhovnika, kateremu bi se spovedal, h kateremu bi se zatekel za zvét. In posledica vsega tega? Posledica je, da marsikdo postane popolno brezbrizen in top za sv. vero in versko življenje, ter da se tega s časom popolnoma odvadi. Ne mislite si, da vam kar tje v en dan slikam te nevarnosti za vero in versko življenje, ki so združene z izselitvijo. Le preresnične so, in žalibog da moramo pri marsikaterem, ki se je od ondot povernil, z žalostjo opazovati, da je veliko škodo terpel na svojem verskem življenju. Z ozirom na vse to prosim in rotim vas, mladi ljudje, in vas dekleta še prav posebno: ne segajte prenagljeno po potni palici in nikar ne stavite z lahkomisljenim in nepremišljenim izseljevanjem v nevarnost svojega dušnega zveličanja. Z zakonom hočete priti h kruhu. Toda koliko jih je, ki so celó težo skerbij, bridkosti in terpljenja okusile še le pri tem svojem novem „kruhu.“ Konečno pa so in ostanejo zraven najboljšega kruha resnične besede: „Kaj pomaga človeku, čeprav ves svet pridobi, svojo dušo pa pogubi?“ (Matth. 16, 26.)

(Dalje nast.)

Dolžnosti pravovernikov do sv. Očeta.

Katoličani morajo v papežu častiti Jezusa Kristusa, namreč kot Njegovega namestnika.

Po papežu in združeni s papežem bivamo v pravi cerkvi Kristusovi.

Od papeža in v papežu imamo edino pravo vero, „Ki je začetek poti rešenja“ (Dante: Div. Com. Inferno II, 30)

Kdor ne veruje v papeža, ne veruje v sv. katoliško Cerkev, kajti brez papeža ni katoliške cerkve, Papežu smo tedaj dolžni pokorščino.

Verovati moramo, da je naslednik sv. Petra, kateremu je Jezus Kristus naročil pasti ovce in

jagnjeta (Jan. XXI. 15); kateremu je dal Jezus Kristus oblast zavezovati in razvezovati (Mat XVI 19).

Verovati moramo v papeža, kot v nezmotljivega učitelja v verskih in npravstvenih rečeh (cerkveni zbor vaticanski) in kedar uči, da je kaka resnica razodeta.

Kdor ne veruje v papeža, ni član prave cerkve Kristusove, zato ker je tako bilo razodeto, da je pokorščina do rimskega papeža v izveličanje neobhodno potrebna (bula „Unam sanctam“).

Poleg pokorščine v veri smo papežu tudi dolžni detinsko, sinovsko pokorščino, kajti papež, je najvišja in najbolj častitljiva oblast na zemlji, tudi če to oblast izvršuje izven verskih in npravstvenih stvari.

Papeža vedno in povsodi podpira sv. Duh sam. „Papež stoji na visoki stopnji, zato dalje ter bolje vidi nego mi, ki smo v nižini“ (Massimo d'Azeglio).

Zato hudo greše zoper pokorščino, oni, ki napihnjeno preresetavajo djanja papeževa in hočejo od njih modrejši biti.

Papeža smo dolžni častiti, ljubiti in braniti.

Častiti, ker je najbolj sveta in najbolj vzvišena oblast na zemlji.

Ljubiti, ker je oče naših duš in vodnik naših vesti.

Braniti kot varha resnice in branitelja pravice.

Kedor napada, pobija, žali papeža, je odpadnik, brezbožnik, bogokletnik.

Za papeža moramo vzlasti tudi moliti.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Ljubljana. (25letnica katoliškega društva.) Petindvajsetletnica katoliškega društva, osnovana bolj na tiho in priprosto, se je vendar obhajala prav ginljivo in častitljivo na Svečnico. Ob 9ih je č. g. dr. Krek v farni cerkvi sv. Jakopa prav primerno in logično vbrano pridigal o družtvih.

Potem pa so služili milostni gosp. prošt dr. A. Jarc slovesno pontifikalno sv. mašo. Ljudstva je bila polna cerkev. Zvečer ob 6ih so bili prostori v družbenih sobanah napolnjeni. Milostni gospod predsednik pozdravi pričujoče in pojasni društveno stanje sploh, koliko je udov umerlo, koliko novih pristopilo itd., potem pa gospod Pihler pojasnjuje bolj posebej računsko stanje društva, da je imelo preteklo leto dohodkov 1765 gld., izdatkov pa 1778 gld. ter da se skazuje majhen primanjklje. Pri volitvi novega odbora je bilo naslednjih 24 odbornikov enoglasno voljenih, ki so naslednji gg.: prelat Dr. Čebašek Andrej, Dogan Jan., Endliher Rudolf, Dr. Janežič Ivan, Dr. Jarc Anton, Mnsgr. Jeran Luka, Kalan Andrej, Dr. Karlin Andrej, Kolenc Ivan, Dr. Krek Ivan, Kržič Anton, Labajnar Karol, Dr. Lampe Franc, Ledenik Alfred, Mrak Matija, Močnik Matej, Oblak Ivan, Pihler Josip, Polak Karol, Povše Franc, kan. Rozman Ivan, Šiška Josip, Zupančič Anton, Žlogar Anton.

Na vprašanje gosp. predsednika, če ima kdo kaj pristaviti, je dr. Janežič sprožil misel, da bi bilo želeto in zelo potrebno, naj bi se osnovalo tudi katoliško delavsko društvo, in bilo je sklenjeno, da se bo na to delalo. Gosp. Ledenik je

izrekel željo, naj bi se poživila družba tudi s tem, da se poskerbi za več razvedrila in kratkočasa.

Prav čverst in goreč govor je imel k sklepu milostni prelat dr. Andrej Čebašek o delavnosti in koristi katol. društva. Govor prihodnjič; tukaj nasleduje pričetni govor milgsp. predsednika:

Hvaljen bodi Jezus Kristus!

Slavna skupščina!

Imeniten in velepomemben je za našo družbo, za katol. družbo, današnji dan, in sicer že zato, ker društvo naše obhaja danes letni shod ali občni zbor za minulo leto 1893, ter smo se sošli tukaj, da se nekoliko prijateljski pomenimo in razgovorimo o zadevah katoliške družbe. Kakošno da je bilo njeno delovanje in stanje tekom prošlega leta 1893. A še mnogo večje važnosti in pomenljivosti je ta dan za kat. družbo zato, ker danes obhajamo petindvajsetletnico obstanka blage te družbe v naši mili domovini. 25 let je pa že precej časa za eno družbo, ki le bolj na tihem deluje v prid vere, in katoliškega življenja, pa vendar kolikor mogoče se prizadeva razširjati katoliško zavednost, poživljati dolžnosti do cerkve, domovine, družine, ter vterjevati in pospeševati pravo kerščansko omiko in bogoljubno življenje.

Spodobi se tedaj in sveta nam je dolžnost, da se hvaležnega serca danes spominjamo mnogih dobrot in očitne pomoči Božje, ki jo je vživala družba v teku teh 25 let, da je zamogla svoj namen izvrševati in kakor smemo reči, v marsikaterem oziru tudi doseči.

V zahvalo za ves blagoslov Božji in za vse v tem 25letnem času prejete dobrote imeli smo danes v mestni farni cerkvi sv. Jakoba dopoldne slovesno službo Božjo; sedaj pa se po navadi snidemo tukaj, kjer ima družba svoj dom in svoje shodišče, in meni je prijetna dolžnost, Vas, predragi sodružbeniki priserčno pozdravljati. In ker nas je za sklepanje zadostno število, otvorim današnje zborovanje kot letni shod.

Družba imela je l. 1893 društvenikov vseh skup 710, katerih je bilo v Ljubljani 431, zunaj Ljubljane pa 279. V teku leta umerlo je udov 21, in sicer v Ljubljani 10, to je: g. kanonik Jož Marn, Jož. Bernard, gospa grofinja Zofija Auerspergova, gdč. Fani Ovičaj. Polona Jerina, Ana Biber, Neža Mulhar, Jovana Potočnik, Auguština Zorko in Uršula Kaiser. Zunaj Ljubljane pa 11, in sicer gg. duhovni: Martin Tomec, Matej Jereb, Ivan Koprivnikar, Valentin Orehek, Vincencij Maier, Ivan Kaplenek, Jož. Belar, Anton Klemen, kanonik Ivan Vovk, Jernej Babnik in Marija Ahačič. Bodi jim večni mir in mil spomin med nami! V ljubezni spominjali smo se jih zlasti pri ss. mašah, ki so se zopet to leto brale pri blaženi Devici Mariji na Rožniku za žive in umerle društvenike. Po slehernem vnanjem udu, kojega pogrebu se ni mogla družba vdeležiti z društveno zastavo, opravila se je dalje tudi ena sv. maša. Tako se vdeležujejo udje katoliške družbe tudi duhovnih dobrot v življenju in še po smerti v večnosti. In že v tem oziru priporoča se kat. družba sama po sebi pobožnim vernikom, vabeč jih k obilnemu pristopu. Imajo pa zraven tudi mnogo časnih koristi, vzasti v Ljubljani stanujoči društveniki.

Novih udov je pristopilo k društvu v prošlem

letu 46, njih polovica spada na deželo, ostali pa na Ljubljano. Privabile so jih večinoma izverstno vrene „Drobtinice“, od katerih je l. 1893 na svetlo prišel 27. letnik. Tiskale so se v 1100 izvodih, ter se društvenikom brezplačno razpošiljale. Večerne veselice v društvu pridobe v Ljubljani precej novih udov.

Društveni odbor, obstoječ iz 24 odbornikov, je imel v teku leta 1893 šest sej v zadevah društva. Posebne važnosti je bila seja za odstranitev nesramnih in zlasti za mladino pohujšljivih stvari, ki so se nahajale v nekem naravoslovnem muzeju na javnem mestnem tergu. Imela je poveljen vspeh.

Dne 19. februarja 1863 versila se je slavnost 50letnice škofovanja našega sv. Očeta Leona XIII., katero je bila priredila naša družba jako slovesno v sobani kat. rokodelskih pomočnikov. Slavnostne govore prevzeli so bili takrat gospodje: Dr. Gregorič, dr. Krek in deželni in državni poslanec Fr. Povše. Prejšnji večer je bilo vse mesto sijajno razsvitljeno.

Dalje je družba priredila o priliki te papeževe izredne petdesetletnice posebno romanje Slovencev v Rim, ki ga je bil prevzel in napravil 10. aprila tukajšnji podjetnik g. Jož. Pavlin.

Kakor prejšnja leta, je priredila družba svojim društvenikom 3 zabavne večerne govore. Dobitke za to so darovali g. Jak. Kobilica in gospe Josipina Zdešar, Mar. Zalaznik in Neža Rozman. Poleti pa so se udje sha ali na Rožniku pri ss. mašah, pri katerih je v prid ubogim Vincencijeve družbe došlo 37 glđ. 78 kr.

Poslednjič je gosp. imenoval še gg. ki so bolj znatno delali v prospah društva. Najobilnejše pa med vsemi je delal milostni gospod predsednik sam.

Terst. (Iz lepega in podučljivega pastirskega lista.) V življenju angeljskega mladeniča sv. Stanislava Kostke beremo, ko je bival kot dijak na Dunaju, mu je njegov brat vedno prigovarjal in ga silil, naj se vdá prostemu, pregrešnemu življenju. Toda vsem bratovim besedam in grožnjam, ki so trajale dve celi leti, je odgovarjal nedolžni mladenič odločno: *nisem vstvarjen za ničeve in minljive stvari tega sveta, ampak za večne v nebesih.*

Pač občudovanja vredna modrost in kerščanska značajnost komaj petnajstletnega mladeniča iz plemenite rodbine! Že v tej nežni starosti je imel Stanislav ono vzvišeno „modrost, koje začetek je strah božji“ (Ps. 110, 9.) in ono duševno moč, o koji je pisano: „močna kakor smert je ljubezen“ (božja) (Vis. pes. 8, 6).

Ako nasprotno preišljujemo lahkoživost in mlačnost mnogih kristjanov, zlasti te dni res pagnskega razveseljevanja, se nam je bati, da jih bomo našli pač malo, ki bi hoteli posnemati vzgled kerščanskega junaka Stanislava ter z enakim pogumom in odločnostjo, kakor on, govoriti: „za večnost, ne za minljivost sem vstvarjen.“ Vstvarjeni smo za nebesa, tam je naša domovina; ne za to zemljo, na kateri živimo le malo časa kot popotniki idočí proti večnosti. In kakor sv. Stanislav bi moral resno misliti in odločno govoriti vsak kristjan, ako bi le malo pomislil na svoj začetek, na svoj namen, in na svojo vrednost.

Preljubi kristjanje! naš začetek je božji, in naš namen je božji, ker od Boga in za Boga smo vstvarjeni. „Bog je vstvaril človeka po svoji podobi“ (I. Mojz. 1, 27). „Vse sem vstvaril za svojo slavo.“ (Iz. 43, 7.)

Sami v sebi skušamo in čutimo to željo po neskončni Dobroti, ki je silila sv. Avguština, da je vskliknil: „Za-se si nas vstvaril, in nemirno je serce naše, dokler ne počiva v Tebi. Te besede se popolnoma zlagajo z lepim izrekom sv. Stanislava: „za večnost, ne za minljivost sem vstvarjen.“

Ako je pa tako plemenit in vzvišen naš začetek in naš namen, učimo se, — da govorim z besedami sv. Ambroža — *spoznavati, kdo smo, zato da se ime človeka in kristjana, koje nosimo, vjema z našimi deli, in da se dela vjemajo z imenom.*

Pa dovolite mi vprašanje: se mar vedno vjema pri nas ime in življenje kristjana? Malo pod angelje je Bog povišal človeka, kakor poje že v stari zavezi Psalmist: „Kaj je človek, da se ga Ti spominjaš? ali sin človekov, da ga Ti obiskuješ? Malo pod angelje si ga ponižal, s slavo in častjo si ga ovenčal, postavil si ga na čela svojih rok.“ (Ps. 8, 5. 6.) In ta človek, dasi grešnik po Adamu, je bil, ko so se dopolnili časi, tembolj povzdignjen po odrešenju. Postal je sin milosti, očiščen s predrago kervjo Jezusa Kristusa, Gospoda našega, preroben in posvečen v sv. kerstu, nasiten z mesom Jagnjeta božjega, ki odjemlje grehe sveta, postal je „ud telesa Jezusa Kristusa, ud njegovega mesa in njegovih kostij“ (Efež. 5, 30.), postal je kratko, kakor pravi sv. Peter, nekako „delužen natore božje.“ (II. Petr. 1, 4.) Zato je po pravici rekel slavni papež sv. Leon: *O kristjan, spoznaj svojo vrednost in ker si postal deležen natore božje, ne vračaj se po pregrešnem življenju nazaj v prejšnjo zaverženost. Pomisli, koje Glave in kojega Telesa ud da si. Spominjaj se, da povzdignjen iz sužnosti teme, si bil prenesen v svetlobo in v kraljestvo božje* (Govor o rojstvu Kr.).

Ako vse to resno preišljujemo, je mar mogoče da pozabi kristjan katerikrat svoje velike in plemenite visokosti s tem, da se poniža med živali? In vendar žalibog se to zgodi toliko in tolikokrat, da je Psalmist, videč tak nered, bitko potožil, rekoč: „Človek, ko je bil v časti, ni spoznal, primeril se je nes pametnim živalim ter je postal njim podoben.“ (Ps. 48, 12) Zgodovina vseh narodov in vseh časov poterjuje, o da ne bi tako, to žalostno resnico, zato ni treba, da tu vašim očem razvijam to gerdo sliko. Rajše grem nazaj do prvotnega uzroka, do korenine vsega zla ter vprašam: Kako pač pride človek do tega, da toliko poniža in v blato meče svojo visoko vrednost?

Na to vprašanje odgovori katekizem. Vzrok človekovega ponižanja je greh. In res je tako! Po svojem bistvu je greh ločitev od Boga in priklenitev na stvar.“ Po grehu zapusti človek, tembolj kristjan, Njega, ki je „blažen in edini mogočen“ (I. Tim. 6, 15.), Njega, ki je „edini dober“ (Luk. 18, 19.) ter ga zaničuje prederzno govoreč s Satanom: „ne bom Ti služil!“ izvoli si minljivo stvar, gnjusno živalsko veselje, ter zadoščenje svojega poželenja. Zato pa toži Bog po preroku Izaiji: „Poslušajte, nebesa, in ti zemljo, nagni uho, Gospod je govoril: Vzredil in povikšal sem sinove, oni pa so me zaničevali“ (Iz. 1, 2.) in po Jeremiji: „Zapustili so mene, vir žive vode, ter so si naredili luknjaste vodnjake, ki ne morejo vode deržati.“ (Jerem. 2, 13.).

Toda verhu tega, da človek z grehom tako hudo sramoti Boga, svojega Stvarnika, svojega Odrešenika, svojega najdobrotljivejšega Posvečevalca, provzroči tudi sam sebi še druga brezštevilna zlá, ki so nasledki greha, nasledki, kojih ostane žertva

mnogokrat na večno. Oskrunjen po grehu zgubi človek posvečujočo milost božjo, ki mu je bila podeljena pri sv. Kerstu, in tako je ločen od Boga. Zgubi pravico do nebes, katero je imel kot posinovljenec božji; in dokler ostane grešnik v tem groznem stanu sovraštva božjega, je zgubljen vse zasluženje dobrih del. In ako ga Gospod po svoji usmiljenosti pred nje ne pripelje na pot resnične pokore, si nesrečnež po takem življenju ne more družega pričakovati, kakor smert zaverženega grešnika, kateri slede večne, neizrekljive muke.

Je li katera nesreča večja od te? More li kristjan bolj zgrešiti namen, za ktere ga je vstvarjen? More li človek bolj ponižati samega sebe?

Naj pa nikdo ne misli, da bo izuzet od nesrečnih nasledkov greha. Bodi grešnik plemenitega ali nizkega stanu, učenjak ali nevednež, mladenič ali stavec, mož ali žena, vsem brez vsake izjeme je zapisano: „Vsaka krivica je greh, in je greh, ki pelje v smert“ (1. Jan. 5, 17.) in Cerkev glasno oznanuje: *Ko sodnik pravični pride — Skrito vse na dan izide — Kazni nikdo ne odide.*

Ako je pa temu tako, kakor uči sv. vera, vernimo se zopet k začetku ter s sv. Stanislavom še enkrat recimo: *za večnost, ne za minljivost sem vstvarjen.* Ta resnica, ako jo bomo resno preišljevali in svoje serce po njej vravnali, nam bo gotovo zvesta voditeljica tu na zemlji ter nam po smerti odperla vrata svetega raja.

Zato pa, preljubi v Gospodu! opominjam vas posebno sedaj, ko se je približal zopet sveti čas pokore, kot skerbni oče z besedami sv. Pavla: „*Nimamo tukaj stalnega mesta, ampak prihodnjega iščemo.*“ (Hebr. 13, 14.) „*Smo deržavljeni nebes, od koder pričakujemo tudi Odrešenika, Gospoda našega Jezusa Kristusa.*“ (Fil. 3, 20.)

Ker pa po besedah apostelnovih „*v mnogih rečeh grešimo vsi*“ (Jak. 3, 2), recimo tudi mi s skesanim srcem, kakor je rekel zgubljeni sin: „*Deignil se bom ter šel k očetu soojemu in mu rekel: oče, grešil sem.*“ (Luk. 15, 18.)

Da to storimo, nas sili naš začetek, namen in naša visoka vrednost, nam svetujejo črni oblaki, ki se dan na dan kopičijo nad našo glavo preteč nam kaj žalostno bodočnost; slednjič k resnični pokori nas opominja naša preljuba Mati, sv. Cerkev, posebno sedaj med postnim časom, časom odpuščenja, sprave in milosti. O da bi se vresničile besede sv. Duha: *Danes, ko boste začuli glas Njegov, nikar ne utrudite svojih serc!*“ (Ps. 94, 8).

Blagor nam, ako bomo prav porabili toliko opominov, katere nam daje naš Oče nebeški „*ki hoče, da se vsi ljudje zveličajo!*“ (Tim. 2, 4).

Ko se bomo povernili k Njemu obžalujoč storjene grehe v resnični pokori in z deli usmiljenosti, tedaj bo zopet sveti mir blažil serce naše, in prijetno nam bodo tekli dnevi zemeljskega potovanja. To nam spričuje Gospod sam, rekoč: *Razmotaj zadrege hudobije, oprosti si vezi, ki te obtežujejo.... in razruši vsako težo. Daj svojega kruha lačnemu.... in ako vidiš nazega, obleci ga... — Tedaj se bo posvetila kakor jutranja zarja tvoja luč, in tvoje zdravje bo hitreje prišlo; tvoja pravičnost pojde pred teboj, in veličastvo Gospodovo te bo sprejelo. — Tedaj boš klical Gospoda in On te bo uslišal; povzdignil boš svoj glas, in On bo rekel: Tukaj sem.*“ (Izaj. 58, 6-9).

Z iskreno željo, da bi se to spolnilo nad vami

vsemi, preljubi v Gospodu: podeljujem vsakemu z očetovsko ljubeznijo škofovski blagoslov. *Bog miró bodi z vami vsemi. Amen.* (Rimlj. 15, 33.)

V Terstu, Nedeljo Šestdesetnico, 28. Januvarja 1894.

Janez Nepomuk,
škof.

Brežičani kod Prjedora, 2. svečana 1894. Deo gratias! Ave Maria, gratia plena!.. Izbrani in izvoljeni so iskreni, odločni, ljubeznjivi in jako delavni č. vr. oče Dominik, dosedanji prior, za opata trapiške opatije v Marija-Zvezdi. Izvolitev poslana je v Rim k redovnemu generalu v poterjilo.

Izvoljeni opat bili so osobito vdani in ljubljani učenec in sin pokojnega v č. očeta Bonaventura I. opata v Marija-Zvezdi.

Zaupljivo in iskreno opravljali smo devetdnevno pobožnost k presv. Detetu Jezusu, k Njegovi deviški materi Mariji in Njenemu ženinu sv. Jožefu, da bili bi č. vr. oče Dominik po milosti Božji izvoljeni za opata, kajti terdno se nadjamo, da bodo z milostjo Božjo in pomočjo Marije Device in sv. Jožefa, ter z izverstnimi zmožnosti svojimi veliko delali in storili v večjo slavo Božjo, v zveličanje neumerljivih duš, v blagor sv. Cerkvi in redu, v blagor sirotnim dečkom, v pomoč ubozemu človeštvu i. t. d. Došli so v trapiški red cvetoč, junašk, rimo-katolišk mladenič, tretjerednik sv. Frančiška Seraf. Bili so v Marija-Zvezdi podupravitelj in upravitelj časnih zadev in imetja; postali so mašnik, prior, vodnik novicev, in sedaj so izvoljeni II. opat v Marija-Zvezdi. Marija Devica, morska Zvezda, zgodnja Danica in Njen ženin sv. Jožef jih vodita, čuvajta, podpirajta!

Započeto podvzetje in delo pri nas počasi napreduje. Bog Vam stoterno plačaj za „Slovenca“ in „Primorski List“! Oba v mnogih ozirih, rimo-katoliških in slovenskih, tudi tukaj koristita.

Antikrist.

Solnograška „Kirchenzeitung“ pisala je enekrati, kako da framasoni satana po božje časté, in pisavci ne dvomijo, da bode antikrist res osebnó bitje, ki bode Kristusu nasprotovalo. Tudi terdijo, da bo antikrist izhajal iz Izraelovih otrok v kraljestvu Muhamedovem. To pa ni prav nič čudno, ako se pomisli, kako judje sploh in njih popolibratje, mladi liberalci, sedanji čas Kristusu in kristjanom neprenehoma nasprotujejo.

Judje, ki so pravega Mesija zaverгли in križali, od nekđaj pričakujejo mesija kakor tacega, ki bo judovsko ljudstvo rešil, to je, nad vse druge povzdignil, že na zemlji osrečil in v tem oziru poveljal. Ravno na tacega mesija se pa judje zlasti v sešanjih časih na vso moč pripravljajo, ker z denarom bodo že skorej imeli celi svet v svoji oblasti. Spomina vredno je, kako zdaj, ko že skoro ves denar imajo v rokah, iščejo tudi perst in zemljo z denarom v svoje roke spraviti. Koliko lepih zemljišč imajo že na Poljskem. Dosti je tudi Slovencev tako slepih in berlavih, da imajo svoje njive, gozde in travnike vsakemu na ponudbo, da jim le denara dá, naj pride jud ali sam zelenec iz pekla! Tako tedaj se judje prav v smislu posvetne sreče pripravljajo na svojega mesija, ki se

misli, da bode sin neke vseskozi spačene, pregrešne ženske judovskega rodú in torej sam antikrist.

V prerokovanji sv. Hildegarde je rečeno, da ta brezbožna ženska bode od mladosti podučevana v umetnostih satanovih, to je, v zvijačah satanovih, in Solnograški list pristavlja, da to pač lahko zadeva ravno satanske šole framasonov. Že poprej je ta list naznanjal, da v Parizu in pod mladolaško vlado v Rimu se nahajajo take šole, v katerih framasoni satanu božjo čast skazujejo. Kristusovega zopernika, satana molijo. Judovskim liberalcem se torej lahko kliče: „Ecce, quem colebatis“ — Glejte, s kom deržite, kam vesljate!

Pot za Kristusom.

Kdor učenč moj hoče biti,
Sladki Jezus govori,
Mora sebe zatajiti,
S križem meni naj sledi.

Jest sem pot, resnica sveta,
Jest življenje večno le;
Do nebeškega Očeta
Pride le po meni se.

Kdor zvestó za manoj hodi,
Luč življenja mu bliščí,
Da po temi kdaj ne blodi,
Prave poti ne zgreši.

Ta je pot, katera pelje
S tužne zemlje v sveti raj.
Kjer neskončno je veselje,
Ki ne mine vekomaj.

A. V.

Razgled po svetu.

V premislek pred pustom in za post. (Izganjanje hudobnega duha na Bavarskem.) (Dalje) Drugi dan (14. julija) moral je o. Remigij iti v Wolfenstadt pomagat. O. Angelik, tačasni gvardijan, in o. Jožef Bonissa bila sta v misijonu in tedaj je težavna naloga bila prepuščena o. Avreljanu prav samemu. Pač sem šel z velikim strahom na resnobno delo. Vendar v zaupanju na milostljivo Božjo pomoč, na pomoč preblažene Device Marije, vsih angeljev in svetnikov in pomirjen z mislijo, da ne iz samohvale, ampak s pooblaščenjem dveh škofov sem resnobno nalogo prevzel in sem upal doseči srečen vspéh. In res je ljubi Bog pomagal ta dan. Po sv. maši zjutraj ob 7ih pričel sem z zarotovanjem. Cerkev sem pustil odperto. Velika množica ljudi, med njimi veliko številno romarjev, bilo je v cerkvi, kateri so bili vsi priče tega, kar se je zdaj godilo. Pri blagoslovu s svetinjo sv. Križa in pri litanijah vseh svetnikov neznansko divjanje in besnenje in vedno pljuvanje. In zdaj so se pričela zarotovanja. Med njimi položil sem dečku svetinjo sv. Križa na glavo in na persi mali relikvijarij (skrinjico s koščicami svetnikov). Ne da se popisati, kake bolečine je hudi sovražnik pri tem moral prestati. Pretresljiv do dna serca bil je pogled dečka, ker v njegovem obličji smo brali bolečino. V tem stanu zarotoval sem hudobnega duha skoraj celo uro. Večkrat pozval sem ljudstvo, naj vendar z mano

moli, kajti jaz sam sem bil videti, da že skoraj obupavam. Roke vijoč z glasnim ihtenjem in jokanjem mi je ljudstvo prošnjo spolnilo. Ko sem zopet večkrat z Najsvetejšim žugal, je hudobni duh med strahovitim skremženjem dečka z glasnim ječanjem in z znamenji silne bolečine na vprašanje, če hoče zapustiti otroka, vendar odgovoril: „Ne.“ Jaz ga zarotim, da mora iti iz njega, da mu zapovedujem v moči Božji in v oblasti, katero mi je Bog podelil. Nato dobim med istimi prikaznimi, kot pri prvem vprašanji, odgovor: „Nočem.“ Da mi ni treba ponavljati, hočem tukaj opomniti, da je hudi sovražnik vsakokrat še le po daljšem zarotovanji odgovoril in med istimi zgoraj opisanimi prikaznimi.

Sledilo je zarotovanje, da „mora zapustiti otroka, vse mu nič ne pomaga.“ Nato zakriči ves besen: „Ne morem.“ „Zakaj ne moreš zapustiti otroka?“ vprašam. — „Zato ker „ona“ zmiraj kolne“ odgovori ter vzrok naznani, zakaj da ne more iz otroka. Jaz prašam: „Kdo je ta „ona,“ ali kaka ženska oseba?“ Odgovor: „Ja.“ Potem prašam za ime te osebe. Imenuje jo z imenom „Herz.“ Pri teh besedah se stariši obsedenca kar za glavo primejo in jokaje pravijo: „Ta ženska je naša sosedka.“ Na vprašanje, če ga je ona uklela, da je šel v otroka, pravi: „Ja.“ Zdaj vprašam po vzroku, zakaj ga je ta ženska v otroka vlekla. Odgovori: „Zato, ker je bila jezna.“ Jaz ga potem zarotim, naj mi pove, če je deček ženski kaj hudega naredil. Odgovori: „Ne.“

Nadalje so v poročilu odgovori hudobnega duha natanko popisani. Zopet in zopet je ponavljal, da „ne more“ in da „noče“ iz otroka iti; obstal je, da ga ima že pol leta v oblasti, kar se je prav strinjalo s prikaznimi nad otrokom. Dve uri se je o. kapucin zastonj trudil z zarotovanjem, nič ni pomagalo, in moral se je slednjič zadovoljiti le s tem, kar je hudobec na novo obstal.

Z večjim zaupanjem kakor poprej in oserčen po teh mnogih stvareh, katere mi je hudobni sovražnik zjutraj obstal, popoldne ob eni zopet pričnem zarotovanje in sicer zdaj zadnjikrat. Pri blagoslovu s svetinjo sv. Križa in pri litanijah vseh svetnikov bil je deček sicer še nemiren, ali pljuvanje je jenjalo. Posluševal sem se istih pomočkov kakor zjutraj, ter zarotil hudobnega duha, naj zdaj prav po resnici obstane, ali hoče otroka zapustiti. Po dolgem zarotovanji slednjič bolestno zaječi ter s precej ponižnim glasom odgovori: „Ja.“ Na ta odgovor postal sem še bolj serčan in sem ga zarotil pri Bogu, pri Materi Božji in pri sv. nadangelju Mihaelu, če hoče iti precej. Odgovor: „Ja.“ Zarotil sem ga v tretje, da naj pove popolno resnico, ali hoče res precej iti iz otroka. Odgovoril mi je odločno: „Ja.“

Ko je hudobni duh pervikrat obstal, da hoče dečka zapustiti, zarotil sem ga, da pa ne sme iti ne v nobeno tukaj pričujočih oseb, ne v kako drugo stvar, tudi ne v „Herz,“ ktera ga je vanj vklela, ampak pobrati se mora v kraj, kterege mu je Bog odkazal. — Po nekolikem prenehleju vprašam: „Ali si dečka že zapustil?“ Dobim odgovor: „Ja.“ Tudi tvoji tovariši?“ „Ja.“ V tretje te zarotim, govori popolno resnico: „Ali si s svojimi tovariši dečka zapustil?“ Odgovori: „Ja.“

„Kje si zdaj?“ vprašal sem dalje. „V peklu,“ glasil se je odgovor. „Tudi tvoji tovariši?“ „Ja,“ se zopet oglasi.“

„V imenu presvete Trojice zarotim te v tretje, da s kakim znamenjem naznani, ali si s svojimi tovariši res v peklu?“ „Ja, v peklu smo“ se je zaslíhal glas, ki je bil kar strahovit.

Pri tem zadnjem odgovoru se je zdelo v resnici, kakor da je glas prišel iz pekla. Poprej je hudobni duh vedno prav prederzno in zbadljivo odgovarjal, zadnji odgovor bil je neznano žalosten.

Zdaj so se vderle dečku solze iz oči. To je bilo znamenje, da ga je hudobni duh v resnici zapustil. Zakaj še le v trenutku, ko je v tretje rekel, da je v peklu, je šel iz otroka; poprej mi je vedno le lagal, sej je oče laži. Zdaj sem rekel dečku, naj sv. Križ naredi, naj bridko martro pogleda, sveti Imeni Jezus in Marija in ime sv. nadangelja Mihaela izgovarja. Vse je naredil prav iz serca jokajoč. Podal sem mu poljubit svetinjo sv. Križa in koščice svetnikov: poljubljaj jih je ves v solzah. Deček je potem molil Očenaš in Češčena-Marijo med glasnim ihtenjem. Jaz pa sem dokončal molitve zarotovanjske. Potem sem dečka priporočil varstvu Matere Božje ter mu djal okoli vratu čveterni škapulir.

Veselje katero smo vsi občutili je bilo veliko, in da damo čast Bogu, ki je po svojem nevrednem služabniku tako veliko reč storil, stopil sem z dečkom in s pričujočimi k velikemu altarcu ter na glas molil „Te Deum.“ Potem sem dal s ciborijem sv. blagoslov.

Drugi dan (v sredo, 15. julija) ob poli 6ih zjutraj je bila slovesna zahvalna sv. maša z rožnim vencein, kakor sem bil obljubil. Med sv. mašo klečal je deček na stolčku v prezbitariju in je z obilno došlimi vernimi pobožno molil sv. rožni venec. Nobeno oko ni ostalo suho pri pogledu dečka, kateri je bil iz toli strašnega stanú obsedenja rešen.

Tako sem izverševal težko nalogo, ktera je bila meni izročena, pač najtežji naloga, ki se sploh kakemu mašniku zamore naložiti. Sicer pa kličem s psalmistom: Ne nam, o Gospod, ne nam, ampak Svojemu Imenu daj čast! Jaz pač ne morem nič družega, kakor Boga hvaliti in Njegovo neskončno usmiljenje preslavljati, katero je nad tem dečkom tako čudovito skazal.“

V poročilu je dalje popisan vzrok, zakaj je bil deček obseden: namreč, preklinjevanje neke luteranske ženske (bilo je vzrok). Časopis iz kterega smo pričujoči sostavek priobčili, omenjeni popis izpusti, ter prinaša le še zelo zanimivi sklep poročila. (Mi pa prosimo: Slovenci, opustite vse preklinjanje, pridušanje, izdajanje družih hudobnemu duhu, še posebno ubozih otrók.) (Konec sledi.)

Kaj mislijo nemški konservativci o nemškem „schulvereinu?“ Eden dunajskih listov piše: Poseben povod k terčenju liberalcev in protiliberalcev je dala podpora 2000 gld., ki je bila privoljena nemškemu „schulvereinu“ na tri leta. Antiliberalci namreč pravijo, da to društvo je le borišče, ki služi zgoli liberalnim namenom in torej ni vredno podpore. Verhu tega sem ter tje sprejema več judovskih in čeških otrók, kakor pa nemških. Opozorovali so na to, da peticija katoliške avstrijske šolske družbe se sploh v državnem zboru dunajskem že leta in leta še v splošno obravnavo ne jemlje; reče se samo: „Ni poročano. — „Nicht referiert.“ Prašamo: Je li to liberalno? Pač da, toda talmi ali judovsko liberalno! To je čisto golo zadegovanje denara za strankarske

namene; to je zloraba oblasti, ki jo kdo ima ravno v rokah. Katoliška šolska družba na Spodnje-avstrijskem prihrani deželi tisuče in tisuče goldinarjev za šole, ktere bi morala spodnje-avstrijska dežela zidati, ako bi jih ne zidala katoliška šolska družba. In hvala za to?...

Rim. Katoliško časništvo bode prihodnjo spomlad v Rimu obhajalo 300letnico svojega obstoja. Leta 1594 je namreč Frančišk Saleški dal na svitlo prvi redovni katoliški časnik „Controverse“ proti kalvinstvu. Papež Pij IX so sv. Frančiška Salezija povzdignili v čast cerkvenega učenega učenika (doktorja) in ga vrednikom za patrona postavili.

Kapucinski red šteje 53 okrajín, k temu 12 samostanov v misijoskih okrajínah. Red ima v vsem 533 samostanov, 289 hospicev, 50 novicijatov, 3331 provincijalnih in 533 misijoskih mašnikov, po posebnih krajih 72 mašnikov, 1157 profesov, 382 novicev, bratov laikov (po provincijah) 2532, v posebnih krajih 40, v misijonih 115, novicev 164, samostanskih tercijanov 408, svetnih tercijanov 2421, kongregacijonov skoro 1 milijon, namreč 928 540 sodružnikov.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec februaríj (svečan.)

a) Glavni namen:

Hevležna poraba darov in milosti Božjih.

b) Posebni nameni:

14. **S. Brunon.** Vojskovanje zoper novopagansko nevero. Povzdignjenje duha za sveto devištvo. Pravi kes in serčna žalost.

15. **S. Pavstin.** Od lakote obiskovani azijski misijoni. Obvarovanje pred nalezljivimi boleznimi. Kerščanske delavske in pomočniške družbe. Vsled raka bolni.

16. **Spomin sv. sulice in žeblijev N. G. J. Kr. S. Julijana.** Razširjanje pobožnosti Jezusovega Serca. Zadeve neke redovne provincije. Odstranjenje velikih težav pri povernitvi k pravi cerkvi Jezusovi.

17. **S. Konstancija.** Dežele ob Donovi. Ljubeznjivo občevanje predstojnikov s podložnimi. Pomoč v hudih skušnjavah.

18. **Druga postna nedelja. S. Engelbert.** Pravočasno, vredno velikonočno obhajilo. Kat. gibanje na severnem Češkem. Redovna naselbina v protestanškem mestu. Brodniki.

19. **S. Konrad.** Zatertje obče škodljivih zakleten. Poterpljenje v človeški revščini. Stanovitnost v poklicu.

(Konec nastl.)

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov. Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomere, odpad. in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Bolan učitelj za pomoč. — Zahvalivši se razne dobrote Naši ljubi Gospej presv. Serca priporočá se nekdo še nadalje za srečno volitev stanú po Božji volji in sploh na dober

numen v dušnih in telesnih potrebah — Mati priporočuje svojega sina, ki noče k sv. maši hoditi itd., za spreobrnjenje.

Zahvala.

Dolgo je terla ljubljeno mater huda in nevarna bolezen. Zdravnik je dajal le malo upanja. S toliko večjim zaupanjem pa smo se zatekli k presveti Devici Mariji in njenemu deviskemu ženinu, sv. Jožefu in uslišani smo bili! Mati so zopet krepki in zdravi. Hvala Bogu, presveti Devici Mariji in svetemu Jožefu!

Hvaležna rodbina R. . . jeva.

Listek za raznoterosti.

Ljubljana. Duhovska bratovščina „*Associatio Perseverantiae Sacerdotalis*“ se močno razširja. Samo iz Ljubljanske škofije je leta 1893 pristopilo 52 novih udov. Vsih iz Ljublj. škofije je bilo 103, 9 jih je umerlo. Vsih skupaj je bilo 31. grudna 1893 iz 108 škofij 896. Nekteri so celo iz Francije, Italije, Španije, Rusije, Turčije, Afrike, Amerike. Protektor družbin je kardinal nadškof dr. Anton Gruša na Dunaju, vodnik vsega društva Monsignor dr. Gustav Müller, domkapitular (bei St. Stephan und Director des f. e. Clerical-Seminars in Wien. Redaction und Administration des Blattes „*Perseverantia*“: Wien, I. Bezirk, Stephansplatz Nr. 3.)

Ljubljana. V ponedeljek je bil pokopan mnogim znani gimnazijski sluga g. Anton Francelj, star 93 let. Bog mu daj večni mir!

Stari Terg pri Poljanah, 6. svečana 1894. (Požar.) Dne 1. sveč. je zadela našo faro velika nesreča. Strašen ogenj je namreč ob 3. pop. upepeljal štirim gospodarjem vsa poslopja. Oteli so le malo malo reči. Škode gotovo nad 10.000 gld. Res je, da so vsi bili zavarovani; a kaj, ker je škoda gotovo trikrat večja. Pogorelci nimajo ne stanovanja, ne žižveža, ne za se ne za živino. Prosimo torej dobra serca, da se nas usmilijo ter nam priskočijo z milodari v pomoč.

Matej Kos,
kaplan

Darovi za ciborij k Mariji Pomagaj: Gospa Š—d je darovala 20 kron v zlatu; neka žena 7 gramov in neka druga 5 gramov zlatnine. Izvanreden prijatelj umerlemu preč. g. dr. Semenu je na prid njegovi duši namesto venca daroval 1 napoleonondor in 1 ces. cekin. Tako je lepo. Grešniki se pred pustom odtegujejo od Marije, častivci presv. Reš. Telesa se pa z darovi zatekajo k njej — G. Juri Kotnik 1 gld. 15 kr. na čast Mariji Pom. za ljubo zdravje, ki ga že dolgo pogrešam, in za srečno zadnjo uro.

V Jugerščah na Goriškem je umerl ondotni vikarij č. g. Frančišk Pipan. R. I. P.

Dunaj. V torek, 6. svečana, je dr. bogoslovja č. g. Jožef Debevec v avguštinski cerkvi opravil sv. mašo za blazega pokojnega Jožefa Jakliča, člana osnovalnega odbora za družbo „Danico“. Povabljeni so bili na Dunaju bivajoči Slovenci.

Pri šolskih bratih v Strebersdorfu je umerl tudi v Ljub. znan č. g. J. Vonbank, ki je bil tukaj nekaj časa gimnaz. profesor, pozneje v Mariannhillu v Afriki, poslednjič zopet v Avstriji. R. I. P.

Dajmo ploskati! Zakaj? Menda zato, ker je „Kurent“ kopita pobral in odnesel. Naj bi bil le tudi

z vsemi pustnimi šemarijami vred odpihal! Pa ostanimo pri ploskanji. Ploskanje je prišlo tako v navado, da bi se skorej mislilo, brez ploskanja ne velja nobena pesem, nobena igra, nobena komedija! Je-li ploskanje nova šega? Modri pravi: „Nihil novi sub sole — Nič ni novega pod solncem.“ Saj ima že Latinec besedo plaudere, in nekteri naredi „rigorosum mit Applaus!“ „Vaterland“ pripoveduje, da je nečimurni trinog Neron imel celo legijo — 15000 najmočnejših goltancev, mladih „bitangarjev“, ki so mu hvalo priploskovali, kadar se je ko glumež zveral, pel, komedijo igral . . . Ljudje, ktere červ kake pregrehe vjeda, na vse kriplje iščejo, da bi tistega vedno grizečega červa zaterli, umorili. Tako je delal tiran Neron. Imel je svoje ploskovce izučene in njih več razredov; eni so z rokami tleskali, drugi so posnemali šum od slapa, drugi zopet ropot mnogih posod, kakoršnega vzrokujejo, kadar se na kamen treščijo in razleté. Ploskarji so imeli svoje vodnike, ti so bili po gledišču razdeljeni in so siloviti šum zagnali in zavrišeli, kadar so jim načelniki k temu znamenje dali.

Pač se godi tudi še zdaj blizu tako, kajti je celi svet komedija, posebno pa o predpustu, in kteri so bolj Neronovega kopita, tudi še pustni terek po polnoči in dobri kos pepelnice srede počenjajo Neronove glumaštva.

Ker tiče posebej mlade plesavce in plesavke, si jih vsako leto o pustnem času mnogo priploska sušico, ali ktereга zgrabi celo neutegoma tista grozna „bela žena“, ki tiho streže ob plesu, kakor sivi muc pri germu in ko blisk hlastne po tičku, ki v prevelikem plesnem šumu presliši svareči glas: „Čujte, ker vaš sovražnik se plazi okrog vas kakor rujoveč lev in gleda, koga bi požerl!“

Dobrotni darovi.

Za dijasko mizo: Č. g. kapl. Jan. Bartelme 2 gld. — R. . . jeva družina 1 gld. — „En revež z dežele“ 3 gld. — Č. g. župnik Anton Jakšič 50 gld. v hvaležni spomin prijaznega sprejetja v Ljubljani od prijateljev in v bolnišnici, kjer si je skozi nekaj dni nogo zdravil, da bi pridni dijaki zanj molili, da bi se mogel popolno ozdraviti, ako je Božja sv. volja. — „Promensa“ 3 gld. — Gdč. J. Kotnik 1 gld. — Č. g. župn. J. Demšar „za ložejo poravnavo za mesec januarij“ 10 gld. — G. J. K. 3 gld. za znan namen. — „Tm. Šmartno p. Šmg.“ 1 gld. — Č. g. kurat Konrad Texter 4 gld. — Iz Mengša s pristavkom: „Zato, ker so sv. Oče Leon XIII. Ogrce ojačili“ 20 gld. — Preč. gospod dekan in župnik J. Sterbenc 50 gld. — Č. g. kapl. Fr. Krumpstar 2 gld. 50 kr. — Č. g. kapl. Fr. Dimnik 2 gld. 50 kr.

Za sv. Detinstvo: Korošič Mar. 30 kr. — Ggdč. Vikt. Melcer 1 gld. — Č. g. Fr. Perpar, župn. v Zagradcu, 13 gld. 20 kr. — Č. g. Tomaž Thaler, župnik v Rojanu pri Terstu, 12 gld. — Čast. g. profesor A. Keržič, 1 gld. 80 kr. — Preč. gosp. dek. in župn. dr. J. Sterbenc 5 gld.

Za sv. Očeta: Iz Mengša s pristavkom: „Ker so Ogrce ojačili“ 20 gld. — Od sv. Katarine 6 gld. — Preč. g. dek. in župn. dr. J. Sterbenc 5 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Iz Dola 39 gld. 57 kr. — Po čč. gg. Ursulinarcev v Ljubljani 21 gld. 84 kr. — Po preč. g. kan. Jan. Rozmanu 10 gld. — Iz Blagovice 14 gld.

Za Boskove misijone: J. Kotnik 5 gld. (v zad. listu je bilo po zmoti 1 gld.)

Za razširjanje sv. vere: Helena Dimic 1 gld.

Za Detoljuba: Preč. g. dek. in župnik. dr. Jurij Sterbenc 5 gld.

(Drugi darovi prih.)